

Csontos Márta

Káin naplója

Nem tudom, Uram, merre meneküljek,
lépéseimben megbújik a kétség, már
nem akarok kezem emelni senkire, nem
akarok leselkedő állat lenni kapud előtt,
s várni, hogy engem is megsimogass végre.

A kiontott vért már rég felszívta a fény,
a zsenge bárányt az akolból kiemelted,
s magad mostad a szőrét fehérre.
Csak én maradtam magamra, közismert
gyilkos az írások szerint.
Nincs már elvárásod velem szemben,
nem emelem feléd a fejem, hisz nyakamra
tetted a vaspántot, s már nem tudok
többé az égre nézni.
Ott maradtam a mélyponton, ahol
kijelölted a helyem, teljesen belesüppedek
a levegőtlen szentély hideg üregébe,
s undorral nézem, hogyan cseppen ajkamról
a szenny hótiszta ostyádra.

Monológ a naphoz

Rengeteg sötét van a szívedben,
talán már szégyelled is magad,
hogy csak egy karnyújtásnyira
van az a fénygerenda, amit tegnap
színültig töltöttél véreddel – hiába,
s most az esélytelenek próbálkozásával
vagy bekötött szemű isten, nem
tudod önnön lángoszlopodhoz kötni
magad, nem tudsz fárosz lenni,
legyengített száz meg száz örület,
s néha már úgy érzed, nincs jogod
ülni saját emlékműveden, csak egy
fogyó villanás lehetsz az őserdők
lombos árnyain, ott lebegsz a nemlét
fölött, a pusztítás fáradhatatlan
mértéktelenségében.